

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap június 11^{kén} 1837.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktafanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Adelaida a' havasi pásztornő.

(Folytatás.)

„Ide jövék, és Oresztanom is megérkezett. — Midőn kimondhatlan hévvel átkarolva lecsókolt, — ezt mondá szelid hangon: — „te akartad multkor kedves Adelaidám! — én elmaradtam — és így elmulasztám kötelességemet, 's életemnek legszebb idejét. — Az, mitől félttem, megesett. Ütközet vala, mellyben csapatom vitézül vívott, 's megmutatta bátorságát! és én ott nem valék! — Becsteleennek ítéltettem-el, 's így el vagyok veszve! — Neked kedvesem! nem tulajdonítom szerencsétlenségemet, nem fedlek, 's nem kárhoztatlak. — Még egygyel tartozom áldozni neked, és ezen áldozatot szivem már betölté.“

Ezen szavak hallásán remegett egész valóm; vérem megfagyott, lélekzetem fogyni kezdett; eszméletemet veszítve dültem férjem karjai közé. — Ő pedig használván ezen időpontot, pisztolával agyon lövé magát. A' durranás engem eszméletre hozott. — Azon állapotot, mellyben akkor valék, leírnom lehetlen. Mostani jajaim és sirásaim csak gyenge árnyékaik akkori keserű fájdalmainnak. E' napot 's éjt meredve és kővé válva töltém-el férjem véres teste mellett. Másnap reggel utósó kétségbe esve nem tudék sirni, mert könyeim jégge fagytak; de el-tökélém, hogy itt vele együtt egyszersmind pirulásomat is eltemessem. — Ez volt halálomnak első orája! a' végsőt pedig örvendve várom, mert lelkem könnyebben válik-el testemtől, mint én illy szeretett férjfitől. — Két napig eledel nélkül ástam egy letört fának segedel-mével ezen sirt; 's midőn erőm egészen elfogyott, Oresztannak mell-jén ujulást lelék. Végre betemetém e' sirba életemnek minden örömét, és szivem fogadást tön Isten előtt, hogy itt bevárom vég-órámat, melly vele egyesíteni fog. — Azonban kiszáradt 's elgyengült belső-met az éhség hatalma rohaná-meg. Józsanságom az élet-kivátnak természeti folyását gátlani nem volt képes; 's azon életet még ápol-nom is kellett, melly nekem sokkal keserűbb a' várt halálnál! — Át-

változtattam ruhámat szegény pásztori alakba, 's feláldozám magamat ezen állapotnak, melyben utósó boldogságomat várom. — Azon időtül fogva e' világon egyetlen enyhém az, hogy minden nap e' sirhalmon, melly enyim is lesz, sirjam-ki bús lelkemet.

Most látod, pásztor! mennyi bizodalommal tárám-fel neked szívemet, 's mi benne van, megmutatám. — Ezentul előtted is szabadban sirhatok. Te csak magad vagy a' világon, kivel szomorúságom okát közlém: 's ez által magamnak könnyebbülést szerzek, mire nagy szükségem volt! — Ugy gondolnám, hogy őszinteségemért tőled hasonló nyíltszívűséget érdemlek. — Ne gondold, hogy előttem elrejtőzhetel 's gyanúmat megcsalhatod! — Én tisztán látom, hogy pásztori állapotod előtted idegen, 's újabb mint nekem. — Te fiatal 's érzelő vagy; és ha sejtémenyem nem csal, úgy mindkettőnknek szerencsétlensége rokon forrásból veszi keletkezését. — Te, mint én, szeretél, és ez által szerencsétlen lettél. — Most tehát hasonló bizodalommal enyhítjük egymásnak keservét. — Én benned testvéremet fogom nézni, kit a' kegyes ég ezen magányban vigasztalóul küldött nekem: te is úgy nézz engem; 's ha bár nem leszek is képes segítő tanácsot adni bús lelkednek, de végre példám megtanítand, miképp' viselhesd könnyebben szomorú állapotodat.

Fonrose leveretve az által, mit hallott, így felelt: „Beszéded szívemet metszé keresztül; de ama gyanú, melylyel felőlem vagy, 's a' körülmény, melyet fájdalomimban lappangani képzelsz, olly távol esik tőlem, mint ég a' földtől. — Kétszeresen szerencsétlen vagyok, hogy bennem helyzett szép bizalmadat érdem szerint viszonznom nem lehet. Szerencsétlenségem oka olly szerű, hogy azt szívem belsejébe örök hallgatásra kell kárhoztatnom. Te, mint már most tudom, nagyon szerencsétlen vagy; de én sokkal boldogtalanabb vagyok. Ez mind az, mit mondhatok. Istenre kérek, és e' sirhalomra, melly fölött annyit sirsz, ne neheztelj reám hallgatásom miatt. Ismerem, mivel tartozom neked, de szívem hallgatást parancsol. — Társalkodód szüntelen leszek, 's nyomdokaidat szakadatlanul követni fogom; részesülni akarok fájdalomidban; midőn sirni fogsz e' sirhalmon, könnyeimmel szaporítani fogom azokat. — Soha sem fogod megbánni, hogy szomorúságod okát szívemnek zálogul adád.“

E' beszéd után elváltak, és e' napon nem is jöttek többé össze. Adelaida észre vevén Fonrose arcán a' kínzó búnak mardosó vonásait magában mondá elválásuk után: — „Mit miveltem én? bizonyosan csak sebeit sértegettem, és azokban fájdalmait ujitám-meg. Millyen lehet valljon az ő súlyos fájdalomja, melly enyimmél is nagyobb? Valóban annak rettenetesnek kell lenni!“

Két hónap lefolyta sem volt képes Fonrose kinjain segíteni. Napról napra sikkadt, és sáapult, elveszvéen arcának piros színe 's élénksége, mintha szíve minden vérét elzárta volna attól: ő most olly kinylt virághoz hasonlított, melly leperegve vesztí-el bájai szépségét. Adelaida őt szánakodva nézte. Örömet segített volna jó szíve az ifiúnak baján, de eszközök híjával volt, mellyekkel azokat enyhíthetné; mert még álmodni sem tudta volna, hogy ő legyen oka Fonrose gyötrelmeinek.

Két szenvedő érzés, midőn valamelly szívbe fészkei magát, bár egymáson győzedelmeskedni nem képes is, de ha egymás közt megvívott, gyengülve szokott oszlani. — Adelaida mindig szemei előtt látta a' boldogtalan ifjút; 's mennél inkább szánta őt, annál inkább enyhült fájdalma és szinte határtalan gyötrelme szeretett Oresztanja hamvai fölött. Természettől nyert jó szíve örömet részesült az ifiúnak fájdalmaiban, 's emberi kötelességnek érzette rajta lehetőleg segíteni. — Fonrosznak elgyengülése már már olly fokra hágott, hogy, ha Adelaida legnagyobb kegyetlenséggel birt volna, még sem nézheti vala egykedvűleg tovább Fonrose életének hanyatlását 's vesztét úgy, hogy ne szorgoskodnék azon, miképpen lehetne rajta segíteni.

Egy napon kellemes lágysággal szólla hozzá: „Te sorvadsz ifiú! és szomorúságomat csak nagyítod aggodalmas gyötrelmeiddel. Meddig foglak tégedet így aszva 's kinlódva szemlélni a' nélkül, hogy rajtad segítni tudnék? Ha saját esetemnek vallomása benned irántam megvétést szült, úgy kérlek szívbeli barátságomra, 's ha nem kívánod, hogy szerencsétlenebb legyek, mint voltam, mi előtt téged ismertelek, ajándékozz-meg engem bizalmaddal, 's add okát boldogtalan szívemésző esetednek! Látod, hogy itt senki sincs, ki téged vigasztalna! Ha bár titkod sokkal nagyobb volna is enyimnél, ne rettegj azt velem közleni. — Férjem halála nekem nagy örvényt ásott, melly engem a' világtól elválaszt; 's a' vallomást, mellynek tételét tőled kívánom, nem sokára úgy is azon sirba viendem, mellybe rövid idő alatt terhes fájdalmaim vezetnek!”

Könnyebben törődve felelt Fonrose: — „Én náladnál előbb szállok siromba. Minek neked tudni szerencsétlen titkomat életem vége után csak azért, hogy magadat vádold, hogy annak folyamatját te rövidítéd-meg?”

„Ó mindenható Isten! — felkiált borzadva Adelaida — mit hallok? tehát én lennék oka szenvedésednek 's enyésztednek? hogyan? tehát láttál 's ismertél engem valaha? szólj! — mióta téged ismerlek, mi rosszat tettem, vagy mit mondtam, mi kinozhatja lelkedet? — Ah én boldogtalan! tehát csak azért születtem, hogy vést és szerencsétlenséget okozzak. — Szólj, kérlek, ki és honnét való vagy? honnan

ismersz engem? mert annyit mondtál, hogy további hallgatásod csak állapotomat nehezítené.

„Te kívánod! — szólt az ifjú — ám legyen! Én Fonrose vagyok, egyetlen gyermeke azon utasoknak, kiket fél év előtt kunyhókba fogadtatok. — Mind az, mit ők szépség és jóságod felől beszéltek, kitörő lángra gyulasztá kívánságomat, — és így átváltozva — hogy téged láthassalak — elhagyám honomat, szülőimet a legaggasztóbb bánatba süllyesztve, kik engem úgy szerettek, mint szemök fényét. Ők most engem holt gyanánt siratnak. — Én téged láttalak; tudom, mi tartja itt lelánczolva buslakodó lelkedet: de azt is látom, hogy csak egyetlen egy vigasztalásom marad e világon, t. i. hogy téged naponként látván, e pusztaságban végezzem napjaimat. — Szánakodj rajtam! de ne vesztegesd tanácsodat fogatlanul lelkemre, és ne kárhoztasd forró indulatomat. Eltökéletem olly erős, mint ingatlanságod. — Ha e titkomat valakinek felfedezed, azt eszközlöd, hogy életem utósó óráját örömmel keserítve még inkább sietteted. — Im elmondám boldogtalan titkomat! — Most ítéld, miért kellett nekem hallgatnom! és nem sokkal nagyobb-e kinos szenvedésem a tiednél? — Te szereted azt, ki nincs többé! de én téged szeretlek, ki élsz, bár nem érettem!”

Adelaida teljes mértékben ismervén illy szenvedő érzelemnek súlyát, erőt vön szíven, és magát vigabbnak mutatva, használni kívánta lelkének adományait: iparkodott csendesíteni azon indulatokat, melyekbe az ifjú süllyedett. — „Ezzel tartozom, — gondolá magában — azon jó szülőknek, hogy egyetlen gyermeküket, és ebben életüknek utósó reményét megőrizsem! Az ég maga adá ezen alkalmat, hogy azon jó lelkeknek hálámat bebizonyíthassam!”

Adelaida elve alapos volt: ő tudta, hogy illy szenvedés esetében ellenkezés, roszalás, vagy kérés mit sem segít, hanem inkább a mély sebet gondtalan bizgatással kinzóbbá, fájdalmasabbá teszi: azért segédül vevé minden szíves részvételét, mely kecségtető reményt volt képes önteni a szenvedőnek lelkébe.

„Égnek szelid anygala! — kiálta Fonrose — látom, milly és mennyi volt küzdésed, midőn egy értted szenvedőt kinjaiban szemlélte; — szíved annak van szentelve, ki a sirban fekszik, és attól semmi hatalom elvonni nem képes: tudom, és ismerem, mennyire könyörületes jóságod. — Enyhíteni kívánod boldogtalanságomat, hogy alább szálljon fájdalom: sorsod tilt velem megosztani nemesebb érzelmedet.”

Adelaida nyugtalankodva törekvék célját érlelésre hozni. Mihelyest haza ment, megszóllítá gyámját. — „Atyám! — mondá — érez-e magában annyi erőt, hogy Turinba mehetne? Nagy szükségem

van egy biztos emberre, ki által Fonrose urnak 's nejének egy boldogító hirt vinne."

„A' kíváнат, kedves gyermekem! mind nekik mind neked szolgálni, elég erőt adna nekem, ha Turin még annyival messzebb volna is."

Köszönöm kedves atyám! menjen tehát, mennél gyorsabban lehet: ön őket mély gyászban találándja, mert siratják egyetlen szülöttjeiket: de mondja-meg nekik, hogy fíjok e' völgyben él, 's csak én adhatom vissza őt; azonban elkerülhetlenül szükséges, hogy a' szülők maguk mennél előbb ide jőjjenek.

Az öreg pásztor Turinba érkezvén igen szívesen fogadtaték Fonrose házánál. — Az uraság őt megpillantván örvendő véle, hogy talán a' kecses pásztorné kívánczozik hozzájuk jönni.

„Éppen most volna legnagyobb szükségem reá — szóllt az asszonyosság — midőn fiam vesztével üres szívemnek hézagát tölténé! Hogy van leányod?"

„Egészséges — felelt a' pásztor — ő küldött engem ide azon örvendetes vigasztaló hirrel, hogy önöknek egyetlen gyermekük nálunk a' savoyi völgyben van; hogy ott mit keres, nem tudom."

Fonrose asszonyosság összerogyva pamlagára esett; de csak hamar fölcsoódva magosan dobogó melljéhez karolá a' kedves hirnököt. „Él tehát fiam — kiálta — szívemnek egyetlene?"

„Igen is, él!" — mond a' pásztor, elbeszélvén mind, a' mi reá volt bizva.

Az öröm-ittas szülők már egy órának lefolyta után kocsiiban ültek, magukkal vivén boldogságuk hirnökét, a' szerény pásztor. — Szellek szárnyaival vetekedve érék-el az örvendetes völgyet.

Miután a' csendes lakhoz értek, a' pásztorné éppen juhái után volt. — A' nyugtalan szülőknek nem volt egy percznyi idejek is elveszteni való; azért őket az öreg pásztor oda vezette, hol Adelaida nyáját őrizé.

Képzeltetni a' szülők érzelmét akkor, midőn egy tölgy-fa alatt a' pásztornét kötésével ülve szemlélék, és szeretett egyetlenüket köz pásztori öltönyben, kiaszva, halaványon, bánatos merengésben, előtte a' földön fekvé látták.

„Kedves, de kegyetlen gyermek! szívemnek egyetlene! — felkiálta az anya, 's lerogyott melljére — hogy' tudád téged annyira szerető szülőidet ennyi kínos bánatra juttatni, 's téged forrón ölelő karjaikból illyképpen elszakadva távozni? Mit keressz, 's mit mivelsz itt?"

„Csudálám ezt — felelt elgyengült hangon — ki iránt szívemet felhevítetek, 's elolthatlan lángra gyulasztátok!"

Az idő alatt, míg az ifjú Fonrose atyjának térdeit átölelve csókolt, Adelaida kérlelve ölelé az asszonyságot, mondván: — „bocsánat nagyságos asszony! ha előbb tudtam volna fíjoknak kilétét, úgy nyugalmukat hamarabb megszerezhetem vala!“

(Vége következik.)

HAZAI HIRLELŐ.

Duna áradása. — Széles Dunánk rémitő árja már határunk földjein 's rétéin dúl. Szegény lakos társaink siralmas jajongások között mint valamely halálos veszély ellen csoportokként futnak szembeszállni ezen elemi erővel, és véd-töltéseket emelnek, de sok helyen sikertelenül; mert az ömlő víznek hullámai a' nép iparát dühös ostrommal sietnek legyőzni.

Apostagrul CSERNYÁNSZKY.

PESTI VIZSGÁLÓ.

Pesten a' harmadik lóverseny jun. 6-án délutáni ötödfél órától kezdve hetedfélig tartott. A' pályafutások következők voltak.

I.) Asszonyságok pályadíja. (1000 öl ismételve. — 150 arany értékű billiom az első, — a' díjból fenmaradt aranyok 50-ig a' második lóé, azon felül ismét az első. — Futhatott, angolt kivéve, minden ló.) — Győztes lón mind két ízben 4' 55" alatt Liechtenstein Al. hg. Pat ménje (lovasa J. Jackson) Hunyady J. gr. Figaro-ja ellen. — Csekonics Ján. Torontalja Eszterházy M. gr. Queen-je, Liechtenstein hg. Julio-ja, és Szechenyi Ist. gr. Lionel-je visszahuzatott. E' futás igen jeles és érdekes volt a' két derék ló között. — Az említett gyönyörű billikomot is Mayerhofer bécsi aranyműves készíté. — Egyik oldalán: „Engem erő 's ész nyert, pályán nemes asszonyok adtak — Szent Simon“ — a' másikon „Asszonyságok billikoma 1837“ felírás olvasható.

II.) Paraszt verseny. (2000 öl. — Első lóé 30 ezüst ft., másodiké 20 pg ft. — Futhatott mezei gazdának 's adózónak saját lova). Futott 4 ló; győzött 6' 22" alatt Sponga Márton örkényi lakos „Szarvas“ paripája (I) és Hoffer János pesti lakos fekete ménje „Barna.“

III.) Festetics-Nákó-díj. (Legalább 100 arany; tétel 10 ar. egyegy lótn. 2 ang. mtfld. — Futhatott ausztriai bírod. és 6 eszt. nem idősb mén.) Győzött 4' 57" alatt Hunyady J. gr. Osman ja (lovasa Gilbert) Csekonics Ján. Torontalja ellen. — Liechtenstein hg. Patja és Festetics M. gr. Lottery-ja visszavonatott.

IV.) Szechenyi-kard. (Évenkénti kihívás tárgya. — 4 ang. mtfld. — minden lóra. — E' kard nyerője legjobb pályázónak ismertetik ezen evben.) Ezért Liechtenstein hg. Twattyja egyedül járta körül a' pályát (és így csak magány-futás, walkover, volt). minthogy Baldacci báro, a' kardnak eddigi birtokosa, nem fogadá-el a' kihívást.

Az idő kedvező volt; nézők számosan, kik között István cs. k. főherczeg, és Wasa f. k. herczeg hiteseivel és napával együtt.

Az erdélyi díj, nem lévén elég aláíró, elmaradt. (Az első lóversenyben a' nemzeti díjhoz adatott serlegen e' felírás vala: „Gyors az idő, haladót koszorúz, maradóra homályt vet. — Vörösmarty.“

A' 4-dik verseny, mellyre Liechtenstein Al. hg egy hajdankori készületű igen csinos 's 90 aranyat érő kancsóval kedveskedék, junius 9-kén tartatott; miről máskor.

Sólyom-vadászat Pesten. Junius 2-kán és 5-kén ritka 's bizonyosan e' vidéken már századtól fogva nem látott mulatságnak valánk tanújai. — A' fiatal Trauttmansdorf herczeg t. i. ki a' pesti löversenyre leutazott, emberei által egyszersmind 13 sólymot hozata-le, mellyekkel olly vadászat-nemét mutatá jun. 2-kán a' lőrinczi pusztán alul Vecsés felé, 6-kán pedig a' pesti kőbánya mögött, miként az a' hajdankori regényes századokban egyedül nagy uraknak, nevezetesen pedig fejedelmeknek kirekesztő mulatsága volt. Hogy honi királyaink is üzék azt, hagyományok állítják. A' Budához közel északra fekvő Solmár faluról állittatik, hogy ott laktak volna hajdanában a' magyar királyok sólymár-vadászai, 's a' falu tőlek nyeré mostani nevezetét. Annyi bizonyos, hogy Corvin Mátyás királynak vadas kertje e' faluig terjedett. — A' fenn említett mulatság déltájban tartatott a' Pesten mulató mind két nembeli uraságoknak 's egyéb Budapestieknek jelenlétökben. Az utóbbi alkalommal galamb eresztetett-fel egyenként, melly az utána bocsájtott sólyomnak ragadománya lön, mert a' galambot addig üzé, míg le nem csaphatá, 's megemésztheté. Ez után a' sólymárok által társai közé viteték a' szelidített 's ismét lekötendő sólyom, és helyette egy másik bocsájtatott-fel a' lóháton ülő sólymár által. A' lovaglók 's gyaloglók nyomban követék a' galambüző sólymot, míg mások a' hintókról nézék e' ritka látványt. — Hét sólyom 's 12 galamb hozattatott-ki e' mai mulatságra, melly mintegy másfél óráig tartott.

KÜLÖNFÉLE.

Mulattató. — 1) Egy Pesten előszer levő pár tátott szájjal állott-meg minden bolt előtt, 's vizsga szemekkel csudálta a' vevők számát. Midőn az ekképp észrevételeket teendő folytatná utját, egy pénzváltó boltra bukkant, hol a' váltót megpillantván kérdezé: „hát kend mit árul? — „Szamár-főket“ — viszonzá emez. — „Ugy hát jó vására volt — mond a' pár — mert már csak egyet látok.“

2) N. ur kérdvén egy már szinte 70 éves nőt, mikor szünik-meg az aszszonyi nemnél a' szerelem — emez így válaszolt: „kérdje kegyed azt nálamnál idősebbektől; mivel én még azt nem tudom.“

3) Egy szépségről, miveltségéről, 's vagyoni sokaságáról ismeretes angol nő ügyetlen 's rút férjet vön magának. Midőn barátnéja kérdezé, mért ment illy rút férjhez, így felelt: „hát nem tudja kegyed, hogy Minerva mellő baglyot festenek?“

ZS — KY.

EMLEKMONDÁS.

Szerencse.

Siket 's vak a' szerencse,
Nem hallja a' könyörgést,
'S nem látja a' könyörgőt,
Miért is állhatatlan
'S bizonytalan kegyelme.
A' mit csinált, lerontja,
A' mit kötött, eloldja,
A' mit rakott, ledönti,
'S a' mit viszen, leejti.

Némellyt kezén emelget,
'S magán felül magasztat:
Ugy azt, ha kedve hozza,
A' Styx alá taszítja.
Másiknak annyi terhet
'S málhát kötöz nyakába,
Hogy a' szegény szarandok
Csak tétováz alatta.

Ungvár-Németi TÓTH LÁSZLÓ.

Honi régiség. A' haza mult kora olyan, mint a' szeretett atya élete, minek történeteiről ősz korában körületeologó gyermekeinek beszél. Hallgatják azok a' harcokat, veszélyeket, fájdalmat, dicsőséget; 's mind ezek nem az atyai már egyedül. Ő elhunyt, de harczi, veszélyei, fájdalma, és dicsősége

gyermekre maradnak osztályrészül. Ezek emlékezte köti össze az élőket az elnyugodttal továbbra is; és e' kötelek az egymásra következő nemzetségeket szellemi kapcsolatban tartja össze. Firól fira száll a' hagyomány, 's nem egy unokának keblében lángot gyújt. De mindnyájok előtt tiszteletben marad a' diós; 's annak tudása, hogy mindnyájan véreből származtak, sziveiket egymástól elválni nem hagyja, 's nemzetségi fényök közös fenntartására ingerli. Illy összeolvastó, illy egyetemi ingert adó a' hazai régiség és történet. Hivtelen vala a' természethez minden nép, ha ezekkel nem gondolt; 's minden hivatlenség a' természet iránt kegyetlenül boszulja-meg magát. Elsorvadtak ök nyom és emlék nélkül, míg a' hivek hosszú szép ifjúságot éltenek; 's midőn végre megaggyottak, neveiket az új kor nemzeteinek példányul hagyák-meg.

SZEMERE 1835. Aurora.

Tagrejtvény.

Első tagom dühös lehet,
Hogy ha nagyra éresztem;
Ember, marha, ha nem tér-ki
Előlem, megemészttem.

Végtagom által jön létre
Minden mű és tudomány;
Mind a' kettőt összevéve
Isteni szép adomány.

S. KAROLINA.

Előbbi rejtvény: 1) A' felfuitt hólyag. — 2) Mindenikben; mert széna sehol sem nyől, hanem fűből lesz azzá. — 3) A' borjú; mert a' tehén is borjú volt.

Kérelem. Folyó félévünk utolsó hónapjába lépven tisztelettel kérettetnek e' lapok minden rendű pártfogói, hogy azoknak jövő fél esztendei folyamatjára az előfizetést megtenni még e' hónap lefolyása előtt méltóztassanak akár a' cs. k. postahivataloknál akár Pesten a' kiadó intézetben, hogy így mind a' nyomtatandó példányok számát előre tudhassuk, mind az előfizetők folyvást vehessék lapjaikat, melyeknek jövőre is megmarad szokott díjjok, t. i. finom velin papíron minden képpel 's mellékvénnyel együtt postán 6 ft. — Budapesten boríték nélkül 5 ft. ezüstben feleszandóra. — A' képek és egyéb mellékvények számát előfizetőink mennyisége fogja ezután is, mint eddig, meghatározni. — A' t. közönségnek különös figyelmébe ajánljuk ama nemzeti öltözetek képtárát, melyet már ezen első félévben megkezdettünk, 's a' t. pártfogók részvététől segítettve folytatni fogunk. Ezen érdekes képeknek mindenike háromszor annyi költségbe kerül, mint bármilly színezetlen kép, 's illyest a' külföldiek közönségesen 1 ezüst forintot árulnak. Midőn tehát mi e' költséges vállalatot folytatjuk, teljesen reméljük, hogy a' honnak e' részben is haladása iránt résztvevő kebellet viseltető leányai 's fiai hazafiságosan fogják gyámolítani törekvésünket, 's nagy költségbe kerülő képekkel ékesített diszes folyóiratunknak más hasonlókhöz képezt csekély árát tekintetbe véven, azt további pályáján is hathatós pártfogásukban részesíteni méltóztannak. — Ez uttal kérettetnek ama t. hazafiak, kik becses küldeményekkel a' nemzeti öltözetek képtárát szaporítani szivesek voltak, méltóztassanak az eddig kijött képek mindenikéből (melyek e' célból nagy fél ivre magyar és német alirással nyomtatva, 's különös csinossággal vannak festve) a' számukra készített egy-egy tiszteleti példányt e' lapok kiadójától külön alkalom által elvitetni.

Szerkeszi Róthkrepf Gábor, halpiaczon alul a' Duna partján, 114. szám alatt.

NYOIRT. Trattner-Károlyi, uri utca 612.